

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie na podstawie art. 268 i 340 TFUE od Unii Europejskiej (reprezentowanej przez Komisję Europejską) zapłaty:
 - rekompensaty finansowej odpowiadającej odsetkom za zwłokę od kwoty 57 120 000 EUR według stopy procentowej EBC dla jego operacji refinansowych z dnia 1 listopada 2010 r. (tj. 1,0 punktu procentowego), powiększonej o 3,5 punktu procentowego, za okres od dnia 10 lutego 2011 r. do dnia 4 lutego 2016 r., co daje kwotę 14 211 026,51 EUR, lub w innym wypadku według stopy procentowej, którą Sąd uzna za właściwą;
 - odsetek składanych od kwoty odsetek za zwłokę za okres od dnia 5 lutego 2016 r. (lub w innym wypadku od dnia, który Sąd uzna za właściwy) do dnia rzeczywistej zapłaty przez Komisję Europejską kwoty dochodzonej w poprzednim akapicie, według stopy procentowej EBC dla jego operacji refinansowych, powiększonej o 3,5 punktu procentowego, lub w innym wypadku według stopy procentowej, którą Sąd uzna za właściwą;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji na podstawie art. 263 TFUE;
- obciążenie Komisji całością kosztów niniejszego postępowania poniesionych przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi o odszkodowanie skarżąca podnosi jeden zarzut. Skarżąca twierdzi, że Unia Europejska jest zobowiązana na podstawie art. 266, 268 i 340 TFUE do zapłaty na rzecz skarżącej pozaumownego odszkodowania w wysokości odsetek za zwłokę za okres referencyjny.

Na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: Sąd powinien stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, ponieważ przyjęcie w niej, że żądanie zostało podniesione po terminie, stanowi naruszenie prawa.
2. Zarzut drugi: zaskarżona decyzja narusza rozporządzenie Komisji nr 2342/2002⁽¹⁾ interpretowane zgodnie z art. 266 TFUE.
3. Zarzut trzeci: zaskarżona decyzja narusza rozporządzenie Komisji nr 2342/2002⁽²⁾ interpretowane zgodnie z art. 266 TFUE.
4. Zarzut czwarty: Sąd powinien stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji⁽³⁾, ponieważ jest niewystarczająco uzasadniona.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002, L 357, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. 2012, L 362, s. 1).

⁽³⁾ Nr Ares(2021)2113498 z dnia 25 marca 2021 r.

Skarga wniesiona w dniu 25 maja 2021 r. – Singapore Airlines Cargo / Komisja

(Sprawa T-292/21)

(2021/C 289/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Singapore Airlines Cargo Pte Ltd (Singapur, Singapur) (przedstawiciele: adwokaci J. Wileur, J. Poitras, J. Ruiz Calzado i N. Solárová)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną
- nakazanie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez Komisję, naprawienia szkody poniesionej przez stronę skarżącą z powodu braku zapłaty przez Komisję odsetek za zwłokę zgodnie art. 266 akapit pierwszy TFUE, w celu wykonania wyroku z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie T-43/11 Singapore Airlines Cargo Pte Ltd i Singapore Airlines Limited/Komisja, a zatem zapłaty następujących kwot zgodnie z art. 340 akapit drugi TFUE, art. 268 TFUE i art. 266 akapit drugi TFUE:
 - (i) kwoty równej niezapłaconym odsetkom za zwłokę, tj. odsetkom od kwoty 74 800 000 EUR według stopy oprocentowania Europejskiego Banku Centralnego dla operacji refinansujących z dnia 1 listopada 2010 r. (mianowicie 1%), powiększonej o 3,5 punktu procentowego za okres od dnia 11 lutego 2011 r. do dnia 8 lutego 2016 r., pomniejszonej o kwotę już zapłaconą przez Komisję (1 635 368 EUR), co daje kwotę 15 185 410 EUR lub w przeciwnym wypadku za okres, jaki Sąd uzna za stosowny i według takiej stopy oprocentowania;
 - (ii) kwoty równej odsetkom należnym z tytułu niezapłaconych odsetek za zwłokę za okres od dnia 9 lutego 2016 r. do dnia 1 lutego 2021 r., obliczonym na podstawie stopy oprocentowania Europejskiego Banku Centralnego dla operacji refinansujących z dnia 1 listopada 2010 r. (tj. 1%), powiększonej o 3,5 punktu procentowego, co daje dodatkową kwotę odsetek w wysokości 3 407 356 EUR lub w przeciwnym wypadku za okres, jaki Sąd uzna za stosowny i według takiej stopy oprocentowania; oraz
 - (iii) odsetek składanych, tj. odsetek składanych („capitalisation des intérêts”) od kwoty niezapłaconych odsetek za zwłokę i kwoty odsetek dodatkowych w łącznej wysokości 18 592 766 EUR (lub innej kwoty, którą Sąd uzna za stosowną) za okres od dnia 2 lutego 2021 r. do dnia rzeczywistej zapłaty przez Komisję wszystkich niezapłaconych kwot odsetek według stopy oprocentowania Europejskiego Banku Centralnego dla operacji refinansujących z dnia 1 listopada 2010 r. (tj. 1%) powiększonej o 3,5 punktu procentowego, lub w przeciwnym wypadku za okres, jaki Sąd uzna za stosowny i według takiej stopy oprocentowania.
- ponadto lub posiłkowo, na podstawie art. 263 TFUE, strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności w całości lub w części decyzji Komisji Europejskiej z dnia 25 marca 2021 r. oddalającej roszczenie odszkodowawcze strony skarżącej z tytułu braku zapłaty odsetek za zwłokę i odsetek składanych.
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi odszkodowawczej strona skarżąca podnosi jeden zarzut, zgodnie z którym Unia Europejska, reprezentowana przez Komisję, jest zobowiązana pozaumownie do zapłaty odszkodowania na podstawie art. 340 akapit drugi TFUE, art. 268 TFUE i art. 266 akapit drugi TFUE w wysokości równej kwocie odsetek za zwłokę, które Komisja powinna była zapłacić stornie skarżącej na podstawie art. 266 akapit pierwszy TFUE przy zwrocie kwoty głównej grzywny tymczasowej uiszczonej w ramach wykonania decyzji Komisji w sprawie COMP/39258 – Lotniczy transport towarowy, po stwierdzeniu nieważności tej decyzji w wyroku Sądu T-43/11 Singapore Airlines Cargo Pte Ltd i Singapore Airlines Limited/Komisja. Strona skarżąca domaga się również odszkodowania w wysokości odsetek od kwoty odsetek za zwłokę, których Komisja nie zapłaciła oraz odsetek składanych od dnia wezwania Komisji przez stronę skarżącą do zapłaty należnych kwot odsetek.

W uzasadnieniu skargi o stwierdzenie nieważności strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym w decyzji z dnia 25 marca 2021 r. oddalającej wystosowane przez stronę skarżącą wezwanie do wypłacenia odsetek, Komisja Europejska naruszyła prawo uznając, że roszczenie strony skarżącej uległo przedawnieniu. Twierdzenie Komisji Europejskiej jest niezgodne z orzecznictwem i nie znajduje oparcia w wyroku Trybunału z dnia 20 stycznia 2021 r. C-301/19, Komisja/Printeos („Printeos”) (EU:C:2021:39).
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym decyzja Komisji Europejskiej narusza prawo, ponieważ opiera się wyłącznie na art. 85a ust. 2 rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 357, s. 1) i nie uwzględnia art. 266 akapit pierwszy TFUE, zgodnie z wykładnią dokonaną przez sądy UE w sprawie Printeos.

3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym decyzja Komisji Europejskiej z dnia 25 marca 2021 r. została niewystarczająco uzasadniona, ponieważ z naruszeniem art. 296 akapit drugi TFUE nie zawiera wystarczającego uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2021 r. – Troy Chemical i Troy / Komisja
(Sprawa T-297/21)
(2021/C 289/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Troy Chemical Co. BV (Delft, Niderlandy) i Troy Corp. (Florham Park, New Jersey, Stany Zjednoczone (przedstawiciele: adwokaci D. Abrahams, H. Widemann i Ł. Gorywoda)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2021/348 z dnia 25 lutego 2021 r.⁽¹⁾ w całości;
- zastosowanie wszelkich innych środków, jakie Sąd uzna za stosowne i
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym, ustanawiając trzyletni okres zatwierdzenia karbendazymu strona pozwana naruszyła prawo, nadużyła władzy, naruszyła uzasadnione oczekiwania (wynikające z mających zastosowanie wytycznych), naruszyła zasadę niedyskryminacji i popełniła oczywisty błąd w ocenie.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym, dochodząc do wniosku, że wymagane były „warunki szczegółowe” dla ustanowienia zakazu udzielania pozwoleń na produkty biobójcze do stosowania w farbach i tynkach przeznaczonych do użytku na zewnątrz budynków, strona pozwana dopuściła się oczywistego błędu w ocenie i nadużyła swych uprawnień.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym, dochodząc do wniosku, że wymagane były „warunki szczegółowe” dla ustanowienia zakazu wprowadzania do obrotu wyrobów poddanych działaniu produktów biobójczych (farb i tynków poddanych działaniu karbendazymu lub zawierających karbendazym) przeznaczonych do użytku na zewnątrz budynków, strona pozwana popełniła oczywisty błąd w ocenie oraz naruszyła prawo.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym, dochodząc do wniosku, iż do oznakowania farb i tynków poddanych działaniu karbendazymu lub zawierających karbendazym przeznaczonych do stosowania na zewnątrz budynków w celu przypomnienia użytkownikom o zakazie ich stosowania na zewnątrz wymagane były „warunki szczegółowe”, strona pozwana naruszyła prawo i dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/348 z dnia 25 lutego 2021 r. w sprawie zatwierdzenia karbendazymu jako istniejącej substancji czynnej do stosowania w produktach biobójczych typu 7 i 10 (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. 2021 L 68, s. 174–177).